

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Decisiones Practicæ Casuum Conscientiæ Selectorum In Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Pars Altera Decisionum Practicarum Casuum Conscientiæ Selectorum In
Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim
Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Leonardelli, Bonaventura

Augustæ Vindelicorum ; Græcii, 1739

Q. 3. An, & quando maritus teneatur alere uxorem, factò divortiô?

urn:nbn:de:hbz:466:1-41144

verberaverit? Affirmativè respondent aliqui apud Sanch. l. c. tum quia ob hanc causam repudium concedebatur jure Civili, l. *consensu in fi. princ. C. de repud. Auth. de nupt. §. Mitiores, coll. 4.* ubi ratio hæc redditur, quòd hujusmodi supplicium ingenuis inferri dedecet, servorumque proprium sit: tum quia metus verberum gravium in virum constantem cadit, ut notant Bart. l. *cum satis, n. 7. de grecos. Bald. l. 1. n. 9. & Jason. n. 4. de legatis.*

Alii cum Barbos. rub. ff. *sol. matr. 2. p. n. 1. & 32.* negant, verbera inflicta uxori præbere causam sufficientem faciendi divortii; nisi quando ex iis potest probabiliter timeri mortis periculum, & quamvis id ex præteritis non immineat, satis esse ex futuris posse metui: vel si inde contracta sit inimicitia capitalis inter conjuges, quia, l. *consensu C. de repud. correctæ est per auth. ut liceat matri, & avia, §. Mitiores, verb. flagellis, coll. 4.* nec jure Canonico concedi divortium ob eam causam, nisi in casu prædicti periculi, quod timeri potest.

Alii denique cum Sanch. l. c. idque meliùs distinguunt, & affirmant, pro casu duntaxat, quo verberatio atrox, & gravis est, ac sæpiùs repetita, aut probabilis conjectura est ejusdem, attentæ mariti natura, in posterum

repetendæ; Nec sufficere causam verberationis præteritæ, quantumvis atrocis, si casu, ex insolito iræ, ac perturbationis motu mariti contigerit, nec probabilis timor ejusmodi punitionis in posterum exercendæ subsit.

Ad 3. Q. Maritum per se obligari ad alimenta uxori suppeditanda, constat ex variis legibus, & ratio est, quia idè dotem uxoris recipit, ut matrimonii onera sustineat, & ipsi, ac familiæ alimenta præstet, l. *pro oneribus C. de jure dotium, l. dotis fructus ff. eod.* an autem factò divortio ad id teneatur?

R. Sub distinctione, & siquidem uxor absque viri culpa, propria temeritate ab ejus consortio recedat, alenda non est à viro; quia uxor debet viro cohabitare, esseque in ejus obsequio, C. *hæc imago, 33. q. 5.* ergo si debitum obsequium præstare nolit, non est, cur alimenta aliàs sibi debita recipiat; qui enim non facit, quod debet, non recipit, quod oportet, l. *si ea, C. condit. insert. l. Jul. §. affinis, ff. de act. empt.*

Si verò uxor ob mariti culpam, v. g. ob ejus sævitiam; recedat, alenda est à viro; par enim non est, ut Maritus commodum ex suo delicto reportet; nec uxori imputandum est, in viri obsequio non esse, sed id viri culpæ tri-

buendum, ac perinde est, ac si in viri obsequio esset, *l. jure civil. ff. de cond. & demonst.* ubi conditio habetur pro impleta, quando deficit culpa ejus, cui implenda erat. Ita complures cum Bald, *l. 1. u. 9. C. de legat.* Barbol. *l. c. n. 43.* Bonac. *l. c. Sanch. l. 9. D. 4.* Cov. Tiraq. Surd. & aliis. Ad- dit Sanch. cum Bonac. virum non teneri uxorem alere, quamvis dotem habeat, quando uxor suâ culpâ recedit; quia uxor tenetur viro dotem tradere, & esse in ipsius obsequio; ergo si in alteru- tro deficiat, cessat ipsa alendi ob- ligatio, ut advertit Surd. *de alim. tit. 7. p. 16. n. 14.* Pariter non te- derur Maritus uxorem alere, si dos promissa sit, & non soluta, ut docet communis DD. cum Glos. *Auth. de non eligendo 2. nu- bentes, §. fin. verb. onera;* quia dos quasi in pretium datur, ut ex ejus fructibus maritus onera matrimo- nii sustineat, & uxorem alat, *l. pro oneribus cit. & l. dotis fructus cit.* intellige, si tempus ad solven- dam dotem à marito concessum jam advenerit, aliàs ob solutionis defectum alimenta negare non potest, sed sibi imputare debet, quòd eam dilationem concesserit. In super tunc uxorem alere tene- tur juxta communem DD. cum Inn. *C. per vestras de donat. inter vi- rum, & uxor. ad fin.* quando uxo- rem duxit absque dotis promissio- ne, quia sibi imputare debet, quòd nullam dotem postulaverit, vi-

deturque tunc ipsam uxoris perso- nam pro dote accipere.

Ad 4. Q. An alenda sit uxor, 472
quando utriusque culpâ divor- tium factum est? Inspiciendum est, cujus sit ultima culpa, ob quam uxor non cohabitavit viro, juxta regulam *l. lud. 17. ff. de pe- ricul. & commod. rei venditæ, ubi æquum est posteriorem moram nocere.* Quamobrem si uxor culpâ suâ recesserat, dein poenitentiâ ducta ad virum rediens ab eo non admittatur, alenda est à marito; quia ultima culpa mari- to tunc imputanda est, non uxo- ri, quia poenitentia purgat deli- ctum, & perinde est, ac si con- jux sua culpa non recessisset, cum parata sit ad cohabitandum. Ita cum Glos. *C. significasti verb. ma- teriam in fin. de divort.* Sanch. *l. c. n. 24.* Bonac. *l. c. p. 7. n. 4. & 5.* Hofl. Abb. Jo. And. aliique.

Contrà verò si ob sævitiam ma- riti uxor ab eo recessit, & ma- ritus cautionem de sufficiente se- curitate præstet, nec tanta sit ejus sævitia, quin ea cautione judicio prudentum satis cau- tum, consultum sit uxori, & ta- men hæc ad virum redire renuat, non tenetur maritus eam extra consortium suum habitantem ale- re; quia tunc ultima culpa uxo- ri nocet, juxta superius dicta. Bar- bos *l. c. n. 44.* Sanch. & alii.

Ex